

Ringningen

Ja' s'a prata om en hikstoria, som hände me i min ungdom. - Om ho' ä' sannfäri'? Jo, ja' säjer söm käringa sa': »Svärja på'et kan ja', men slö va' om'et, det aktar ja' mej för.»

Det var lä för en cirka omkring en 25 eller 30 år se'n, me'n ja' var så grömt stärker. Jaja, ja' ä' nog inte så sloker å tas med än i denna da'n, s'a ja' sä' Er. För i röggatag så lägger ja' då varenda kutte i söckna, utom nämnamannen i Broelt förstås, för han ä' ju så grömt tjocker, så hönöm kan en inte få tag om. Och är det så, att det s'a va' fingerkrok, så vill ja' se den i syna, söm kan dra öpp me.

Jo, si det var på det viset, att undantasgubben i Sönra va' dö'er, och vi skulle opp å ringa för honom, söm rätt och kristligt var. Men det var på senhösten å smarja hade bekat på klockaxlarne, så pöjkana stod der å stöna å fnös å röckte å dro, men det var ljuj, att de fick storklocka ur fläcken. Der var Pettera Pera Petter å Svenna Svenna Svente å Tusen-Johans Kalle å kusin min, Josop, dövebonicken ni vet, å ett par te, söm ja' nu inte mins hocka de va'. Och de streta å drog, men klocka rörde se inte ett kofärn. Då steg ja' fram å sa': undan med er svinfötter, sa' ja'. Och ja' spotta i nävarne å röckte te allt vad ja' orkade, å inom ett huj så hade ja' klocka oppe, så hon sto' som ett tänt ljus. Och hade ja' nu bara fått va' i fre', så hade nog alltihop gått bra, men så köm kusin min, Dövebonicken, det eländiga nötet - han s'ulle hjälpa me han, bevars - och hur han fumla, det vet inte ja', men hur det än bar te, så knöla han te me i röggen med sin tjocke dumme skalle, så ja' for på knä. Och just i det-samma så kömmer storklocka å dänger te me i själva ekipaget, skam te sä'anes, å vystade me ut igönom torngluggen, så ja' visste ingenting om, förrän ja' svävade alldeles söm en slaghök där ute i lufta.

Om ja' inte slog ihjäl me? Nej, inte den gången åtminstone, men den som ja' har å tacka för livet, henne glömmar ja' då all'ri, om ja' än s'ulle bli så gammal som själve Metusalem. Jo, si det var på det viset, att klockarns lilla vitbroki'a ko gick där på andra si'a ringmuren å mumsa och åt, det beskedliga kräket, just söm ja' kömmer nerdansan'es från hemmelens höjd. Och ja' köm så gött söm grensle över röggen på koskrapa å det med en fart, så det sa' »skvack» i bå me å koa. Hur ont det gjor'e i me, det kan ja' inte tala om; ja' töckte rakt, att det var söm en jordbävning. Å koa hon trodde visst, att det var den store kometen, söm köm, för ho' la' i väg med mej med skaftet i skya söm en askastråle, å där satt ja' och red utan att veta te me för resten söm en köning Dunrapart eller en aen Karl Johan. Och när vi köm te prostens potatislann, så ble ho' alldeles viller å kasta öpp med bakvagnen, så ja' for huvudstupa in bland potaterna. Och där förlorade ja' vetet, d. v. s. så attt jag svevlade.

Och är det inte märkvärdi't, att ja' inte to' den minste ska'e utå den där

flökta. Jag kände me förstås doktit oppskakader å va' liksom sönnerbrö-
ten i hele kroppen en tid bortåt. Men vet I, nu efteråt när ja' tänker på'et,
så kan ja' inte aent än skratta, för me'n ja' lå' der i potatisåkern liksom i
dödsens käftar, så va' ja' om me ändå, å det får en smålänning alltid löv
te å va' för resten, för ja' hade skrapat te me en hel hop potater, å när ja'
vaknade te liv igen å fick tebaka sansen, så hade ja' e' doktier potata i
den ena näven å e' liten potata i den an're näven.